

ПРОЛОГ

Скопје, Македонија

„Не се плашам! Не се плашам! Не се плашам!“, повторуваше додека ја приближуваше инјекцијата кон подлактницата. Го допре врвот на иглата до набрекнатата вена. Забрзано дишеше. Му беше страв. Не само што немаше смелост да ја забодне иглата во вената, туку се плашеше и од содржината во шприцот. Посакуваше да може да ја консумира течноста орално, но во тој случај одбранбениот систем на неговото тело веднаш ќе почне да дејствува и ензимите во плунката ќе го неутрализираат дејството на растворот уште пред да дојде во допир со крвта. Целта беше влијанието да дојде до централниот нервен систем, онаму каде што требаше да се постигне промената.

Му требаа девет месеци за да дестилира чист диметилтриптамин и да го комбинира со посебни состојки, кои ќе го продолжат дејството на психоделикот. Кога ќе стапи во реакција со мозочните клетки, треба да предизвика интензивна активност на пинеалната жлезда. Новата состојба на мозокот ќе биде следниот чекор во човечката еволуција – продукција на натчовекот, хуманоид со способности на бог.

„Одиде...“, си рече и ја вклучи камерата.

„Содржината на шприцот е составена од ДМТ молекули, комбинирани со супстанции што ќе ги одржуваат долгорочно стабилни – зборувааше гледајќи во камерата и приближувајќи ја инјекцијата кон објективот. – Сега ќе ја вбригам течноста и ќе набљудувам што ќе се случува. Кога ДМТ молекулите ќе стигнат во мозокот, ќе се активира и интензивира работата на пинеалната жлезда. Тука би требало да е спојот на телото и умот со душата, она што навистина сме, есенцијата на животот“, говореше со инспирација.

Длабоко зеде воздух, ги затвори очите и ја притисна иглата до кожата. Врвот полека се пробди низ двата милиметри заштитен слој и се забодде во вената. Убодот од иглата не беше толку болен колку што очекуваше. Едно обично боцкање. Потоа полека почна да ја вбризгува течноста. Во првиот миг му се причини како нешто ледено да му потече низ вените. Тоа за миг го исплаши, но тој продолжи со вбризгувањето на течноста. Студената сензација во крвотокот продолжи, па премина во ’рбетниот столб. Срцето почна забрзано да испумпува крв. Струењето на енергијата се забрза во неговиот систем. Со забрзувањето на циркулацијата, ледената сензација почна да се претвора во топло струење во ’рбетниот мозок. Топлината премина во вратот станувајќи неподносливо врела, за да експлодира во централниот предел на мозокот.

Слушна нечии тивки чекори во претсобјето. *Викторија!* Се сети дека неговата девојка има клуч од станот. Но веќе беше доцна да го сопре експериментот. Процесот на преобразба беше започнат.

„Давид...?“, го повика Викторија. Прво сакаше да го изненади и влезе тивко, но се зачуди кога не го најде ни во дневната ни во спалната. Автомобилот му беше паркиран пред влезот. Не одговараше на повиците на мобилниот телефон. Кога го бараше на работа ѝ кажаа дека останал дома затоа што не се чувствувал добро... Но беше сигурна дека тој е во станот. Проработи женската интуиција. Застана пред големата врата од еден орман. Отсекогаш се прашуваше што има таму, но не се чувствуваше толку слободна за да се заинтересира за неговите најинтимни работи. Иако на моменти ѝ се чинеше дека тој е по малку чуден, не се беше заинтересирала за неговите вонредни активности и страсти. Сега, ослободена од притеснување, таа посегна по вратата од орманот и ја отвори.

Се изненади кога виде дека, всушност, во заднината има уште една помала просторија, скриена од орманот. Таму имаше биро со десктоп

компјутер и камера на подножје. Црвеното копче на камерата беше вклучено. *Снима.*

Давид седеше во неприродна положба на својата работна фотелја, свртен со грбот кон влезот. Насмеана, во очекување на неговите хумористични досетки, таа му се прикраде и нагло ја заврти фотелјата.

Кога се сретнаа лице в лице, и таа погледна во неговите очи, ја обзеде невиден ужас. Не можеше да го сопре крикот. Со врескање истрча од станот.

Глава прва

USCC¹ Форт Мид, Мериленд, САД

9ec4c12949a4f31474f299058ce2b22a

„Генерале, мислам дека треба да погледнете нешто“, Вицеадмивицеадмиралот Тарнер, командант на морнаричката сајбер команда се приближи до генерал Патерсон, додека овој внимателно набљудуваше што се случува на еден од многуте монитори по сидовите на работната просторија во NCDOC² – морнаричката оперативна команда за сајбер одбрана. Тоа беше вообичаена рутина на генералот при обиколката на оперативните командни центри во рамки на сајбер командата на САД или како што нагалено го нарекуваа *Сајберкомот*. И, како секогаш, тој знаеше да се најде на вистинското место, во центарот на збиднувањата.

Срцето на вицеадмиралот силно биеше од возбуда. Тој тешко дишеше под притисокот на напнатоста. Ги замислуваше најцрните можни сценарија. Беше свесен дека сајбер просторот е петтото поле за воен судир, по копното, морето, воздухот и космосот, и можеби најголемата закана за Соединетите Американски Држави, далеку поголема од терористите на Ал Каеда. Неодамна, една непријателски расположена група хакери направи прекин во електричните инсталации што ги снабдуваа нафтоводите со енергија. Тоа беше директен напад на американската инфраструктура. Повод доволен да се започне војна. Се плашеше дека сега се случува нешто многу пострашно.

¹ United States Cyber Command

² Navy Cyber Defense Operations Command

„Само момент...“, генералот како да не обрна внимание на состојбата на Тарнер и мирно продолжи да го набљудува движењето на некои летала над Пацификот.

Вицеадмиралот одвај издржуваше мирен, обидувајќи се да се концентрира на дишењето. Длабоко земаше воздух. *Смири се. Се бореше со стресот. Диши...*

По некоја минута Патерсон се сврти кон вицеадмиралот и го измери од глава до петици.

„Што се случува со тебе, Чарли?“, се изненади кога го виде преbledен и крупни капки пот на челото.

„Дојдете со мене, ве молам“, повтори тивко, речиси без здив, вицеадмиралот.

„Да, се разбира“, загриженоста заразно влијаеше и на генералот. Со Тарнер соработуваа повеќе од три години, а и Десеттата флота што ја раководеше вицеадмиралот беше елитниот дел од составот на Сајберкомот. Тој имаше богато искуство зад себе и можеше да го насети она што го нарекуваа „ситуација“. Тој беше не само командант на сајбер командата туку и директор на Националната безбедносна агенција, организација што се занимава со сигнално разузнавање, многу посоефицицирано и поделикатно од теренските операции на ЦИА.

„Што се случува? Злонамерен софтвер? Хакери?“, праша Патерсон кога излегоа во ходникот.

„Не сум баш сигурен. Еден наш офицер откри непредизвикана активност во системот“.

„Кој?“

„Роџерс, еден од новите. Оние што ги одбравме преку Сајбер сторм програмата. Се покажа како најдобар. Талент што интензивно се подготвувал да стане сајбер воин, од патриотско семејство...“

„Верувам во неговите добри намери, но дали мислиш дека е квалификуван? Го провери ли некој друг тоа?“

„Не сакав да ја шириам информацијата пред да ве информирам вас“.

„Добро, ајде да видиме што се случува...“, со брз чекор се упатија кон работното одделение на Роџерс.

Патерсон се сети на петте нафтени платформи кои беа исклучени извесно време како резултат на Кобалт, малициозниот софтвер. Згора на тоа, заострувањето на шпионската војна со Кина и Русија, откако проклетиот Сноуден им предаде толку многу доверливи информации на конкурентите, не им даваше ни минута одмор.

Се гледаше себеси како миротворец во светот, со тоа што со неговите активности успеваше да ги одбрани Соединетите Држави од надворешен напад, без да предизвика воен судир. Откако во 2009 година, Претседателот на САД ја прогласи дигиталната инфраструктура за стратешка национална вредност, нападот на истата се третираше како воена закана. Во таков случај, САД би можеле да реагираат со воена сила.

Кога влегоа кај Роџерс, војникот застапа мирно, за првпат соочен со генералот, кој со своите акции беше негов идол. Особено беше воодушевен од нападот на иранските нуклеарни единици, што го организираше Патерсон, за спречување на нивната нуклеарна програма. Стакснет црвот го забрза работењето на центрифугите, со што го прекина процесот на збогатување на ураниумот... Храбриот иницијатор и координатор на акцијата сега стоеше пред него.

„Слободно“, нареди генералот откако отпоздрави. „Па, што е работата, поручнику?“

„Првично забележав само зголемена активност во системот. Потоа го открив видот на активноста – ги копираат нашите фајлови, генерале. Неселективно ги копираат...“, Роџерс покажуваше на екранот.

„Како го пробиле заштитниот ѕид?“, праша генералот, додека внимателно следеше што се случува на екранот.

„Навистина не знам, господине. Не забележав никакви обиди за пробивање на кодови“.

„Проверив и кај другите офицери. Никој не забележал дека постои обид за упад“, се вмеша Тарнер.

„А сепак има упад. Откријте ли од каде доаѓа заканата? Каде ги изнесуваат податоците? Обучени сме и за напад, не само за одбрана, нели војнику?“

„Да, господине. Секако, господине!“, отсечно одговори Роџерс, па поопуштено додаде: „Очигледно не располагаат со доволно моќен сервер за да можат едноставно да ги префрлат податоците, па ги распоредуваат по компјутерите на мрежата, користејќи фракции од нивната меморија“.

„Некој ги објавува нашите тајни на Интернет...“, Патерсон почувствува како му доаѓа наплив на бес. *Нема корист од нервоза. Остани смирен. Остани смирен.*

„Засега не“, рапортиреше смирено војникот, како да се работеше за секојдневна информација. „Криптирани се на начин што не може да биде декодиран, барем не од нас“.

Високите офицери останаа без зборови. Ситуацијата беше во најмала рака чудна. Дали требаше да очекуваат скорешна закана или уцена? Со каква технологија располага напаѓачот штом успева речиси незабележано да изнесува податоци од најобезбедените дигитални системи во светот?

„Нема уфрлени тројанци³...“, продолжи Роџерс. „Изгледа дека целта е само собирање информации. Ги проверив и мрежите и ИТ обезбедувањето на НАСА – комплетно се пресликани уште пред четири

³ Компјутерски вирус што типично предизвикува губење или кражба на податоци, потенцијално оштетување на системот

дена. И новиот унапреден код 606.1 се покажа недоволен. Знаете дека НАСА имаше проблеми со ИТ сигурноста пред две години...“, почна нашироко поручникот.

„Знам, знам“, го прекина генералот додека размислуваше дали веднаш да го повика Директорот на националното разузнавање. Како директор на НСА, директно му рапортираше нему, а овој директно на Претседателот на САД. „Продолжи со работа, војнику. Пронајди ги никаквеците!“

„Што кога ќе ги пронајдеме, господине?“, забележа војникот алудирајќи на политичка ситуација доколку во очигледниот случај на шпионажа се инволвираат големи сили како Кина или Русија.

„Ви е гледајте си ја својата работа, поручнику!“, згрме генералот нервозно. Беше револтиран од безбројните закани што доаѓаа, особено од Кина, а политичарите не дозволуваа преземање на поригорозни мерки. Се жестеше зашто политичарите ја претвораа најголемата сила на светот во беспомошен лав, што наместо да рикне и ја покаже својата супериорност во џунглата, малку понервозно мјаука. Го нервираше реакцијата на Стејт департаментот на бегството на Сноуден: „Ќе бидеме разочарани доколку...“ *Па каква е таа реторика, по ѓаволите! Можат да ни сторат толку многу пакости, а ние само ќе бидеме разочарани...? Напад! Само напад е решението!* Патерсон сметаше дека претераната мирољубивост на оваа администрација не соодветствува со случувањата во светот. Затоа предвидувањата дека до 2025 година Америка веќе нема да биде суперсила број еден!

Но тоа беше притисокот на неговото работно место. Мораше од друга страна да биде и дипломат. Војник и дипломат... и политичар.

„Вицеадмиралу, продолжете со истражување на случајов“, посмирено продолжи. „Ангажирајте ги вашите најдобри луѓе. За петнаесет минути јавете се на состанок во просториите на НСА“.

За помалку од петнаесет минути во собата за состаноци на директорот на НСА седеа командантот на 780-тата воена разузнавачка бригада или популарна како сајбер бригада, полковникот Ендрју Андерсон, вицеадмиралот Чарлс Тарнер и генерал Патерсон.

„Ве повикав не само како команданти на важни столбови на нашата безбедност туку и како пријатели“, им се обрати генералот. „Веројатно ситуацијата бара да ги вклучиме и другите командни центри, но со оглед на тоа дека имаме натрапник во нашите информатички системи, мораме да се сомневаме дека истиот може да ги шпионира и нашите комуникациски уреди...“ Откако двајцата во знак на согласност кимнаа со главите, Патерсон продолжи: „Факт е дека имаме натрапник кој си поигрува со нашите ИТ безбедносни системи. Факт е и дека досега освен преземањето на податоци, не е направен обид да се нанесе штета“, уште еднаш погледна во лицата на командантите очекувајќи реакција. Овие чекаа тој да ја заврши мислата.

„Ќе бидам краток. Дали мислите дека треба веднаш да го алармирам директорот на Национално разузнавање?“

Повторно молчеа.

„Или да почекаме додека детално не ја испитаме ситуацијата?“

„Сметате дека засега нема закана по националната безбедност?“, праша полковникот.

Патерсон молчеше.

„Предмет сме на шпионски напад, генерале“, додаде вицеадмиралот.

„Имате право. И очигледно немаме механизам да го сопреме тој напад. Во таква ситуација може единствено да побараме примена на кил свич“, алудираше на контроверзниот предлог-закон со кој на Претседателот на САД му се дозволува правото да го прекине интернет сообраќајот со цел да ја заштити критичната комуникациска инфраструктура.

„Уф, ќе настане мешаница. Ограничување на слободите и други политички гомненици“, се нервираше полковникот. „Се извинувам на речникот...“, додаде.

„Го делиме твоето мислење“, рече Патерсон. „Во секој случај, бидете подготвени за страшен притисок од јавноста“, советуваше тој. „Наш врвен приоритет е безбедноста на нашата татковина, без оглед на тоа дали во иднина ќе мораме да ги жртвуваме нашите кариери и угледот, за да го задоволиме политичкиот мир!“ Во просторијата завладеа речиси свечена тишина. „Во меѓувреме, да ги најдеме и да ги спречиме проклетите копилиња!“, борбено воскликна генералот. Очите му заискрија. Полковникот и вицеадмиралот можеа да видат решителност во неговиот поглед.

А Господ знае каква закана ни доаѓа оттаму... од надвор... кога може толку лесно да си поигрува со врвните експерти и со најсофистицираната позната технологија...